

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobkyně: **A. L.**,
narozená X, státní příslušnice U.,
zastoupena advokátem Mgr. Pavlem Bednaříkem,
sídlem Konviktská 24, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie České republiky**,
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 1. 2018, č. j. X, a ze dne 22. 1. 2018, č. j. X,

takto:

- I. Řízení vedená u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 52 A 2/2018 a sp. zn. 54 A 31/2018 se spojují ke společnému projednání. Věci budou nadále vedeny pod sp. zn. 52 A 2/2018.
- II. Usnesení ze dne 19. 3. 2018, č. j. 54 A 31/2018-19, se zrušuje.
- III. Žaloba se zamítá.
- IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 2. 2. 2018, která byla usnesením Městského soudu v Praze ze dne 9. 2. 2018, č. j. 1 A 9/2018-11, postoupena

soudu zdejšímu (doručeno 5. 3. 2018), domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „orgán I. stupně“) o správním vyhoštění žalobkyně podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a stanovil dobu, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie na 6 měsíců. Současně napadla rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2018, č. j. X, o potvrzení rozhodnutí orgánu I. stupně o uložení povinnosti nahradit náklady spojené s řízením o správním vyhoštění ve výši 1 000 Kč do 14 dnů od právní moci rozhodnutí podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

2. Žalobkyně namítla, že celé řízení o správním vyhoštění je vedeno v rozporu s českými i evropskými právními předpisy, protože její jednání nepředstavuje porušení některého z těchto právních řádů, což žalobkyně ve správním řízení doložila prohlášením Evropské komise.
3. Žalobkyně rozvedla, že je zaměstnankyní p. společnosti O.SP. Z O. O. (dále jen „O.“), kterou byla vyslána na základě smlouvy o poskytování služeb za účelem plnění zakázky pro společnost V. s. r. o., IČ: X, se sídlem Čs. a., P. (dále jen „V.“) na území České republiky. Přitom soulad tohoto postupu s právem EU potvrdila ve svém vyjádření po žádosti O. i Evropská komise. Podle žalobkyně tedy mělo být v dané věci aplikováno ustanovení § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“).
4. Žalobkyně dále namítla, že řízení bylo zatíženo velkým počtem procesních nedostatků, na které poukázala v podaném odvolání.
5. Žalobkyně na závěr podotkla, že pro nezákonnost napadeného rozhodnutí měl žalovaný zahájit přezkumné řízení a odložit vykonatelnost rozhodnutí, přičemž ve zbytku žalobkyně odkázala na podané odvolání. Dodala, že z uvedených důvodů pokládá za nezákonné také rozhodnutí žalovaného 22. 1. 2018, č. j. X.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že orgán I. stupně řádně zjistil protiprávní jednání žalobkyně, doložil spisovým materiálem a dostatečně odůvodnil. Žalovaný přitom v procesním postupu orgánu I. stupně neshledal vady způsobující nezákonnost jeho rozhodnutí, a proto zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí orgánu I. stupně. K námitkám žalobkyně žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a rozhodnutí orgánu I. stupně, neboť má za to, že se řádně vypořádal se všemi argumenty žalobkyně i skutečnostmi, které vyšly v řízení najevo. Žalovaný tedy neshledává ve svém postupu žádné pochybení, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil:

7. Podle úředního záznamu ze dne 25. 5. 2017, č. j. X, dne 25. 5. 2017 v 11:44 prováděla hlídka Oddělení pobytové kontroly pátrání a eskort (dále jen „O.“) pobytovou kontrolu ve firmě I. E. s. r. o. v K. n. V., při které byla kontrolována žalobkyně. Ta předložila hlídce cestovní pas (č. X) s vylepeným p. dlouhodobým vízem (od

31. 3. 2017 do 5. 9. 2017). Na uvedeném místě žalobkyně pracovala jako pomocná dělnice na lince čištění prádla a na sobě měla bílý pracovní oděv. Jelikož nepředložila povolení k zaměstnání, zahájil orgán I. stupně řízení ve věci správního vyhoštění pro výkon práce bez platného pracovního povolení nebo povolení k zaměstnání.
8. Téhož dne za přítomnosti tlumočníka žalobkyně při výslechu uvedla, že z U. odcestovala dne 26. 4. 2017 přes S. přímo do Č. r., kde 1. 5. 2017 nastoupila do práce v K. n. V.. P. nenavštívila, protože vízum si obstarala na ambasádě ve L.. Pracovní smlouvu v polštině sepisovala s panem V., na nějž má jen telefonní číslo, který jí slíbil práci v Č. r. s tím, že ji vyšle p. firma, jejíž název si nepamatuje. Za práci měla žalobkyně slíbenou odměnu 75 Kč na hodinu, přičemž měla pracovat jako uklízečka. V K. n. V. vystřídala jinou U., která jí ukázala, co bude dělat, a odjela s panem V.. Žalobkyně pracovala od pondělí do pátku od 6:00 do 18:00 a její práci kontrolovali muž nebo žena, které nezná. Doposud dostala od pana V. zálohu 2 000 Kč. Na dotaz, zda za žalobkyni p. firma platí sociální a zdravotní pojištění, žalobkyně uvedla, že zdravotní pojištění za ni platí, protože jí strhávají 1 300 Kč z výplaty měsíčně. Že k práci v České republice je potřebné pracovní povolení žalobkyně věděla, avšak domnívala se, že má vše v pořádku. K dotazu, zda jí nebylo podezřelé, že nedostala do ruky smlouvu, žalobkyně odvětila, že pan V. jí slíbil, že smlouvy přiveze.
9. Vyrozuměním ze dne 11. 6. 2017, č. j. X, orgán I. stupně žalobkyni oznámil, že shromáždil podklady pro vydání rozhodnutí, a poučil ji o právu se k podkladům vyjádřit a navrhnout důkazy. Žalobkyně orgánu I. stupně oznámila, že jí v řízení nadále zastupuje advokát Mgr. Pavel Bednařík, vyjádřila se a navrhla doplnit dokazování. Ve svém vyjádření zdůraznila, že jako zaměstnankyně p. společnosti O. byla vyslána svým zaměstnavatelem k plnění zakázky společnosti V. na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené těmito společnostmi, a proto práci na území České republiky vykonávala v souladu s ustanovením § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES. Žalobkyně tedy nebyla zaměstnankyní společností V., E. s. r. o. ani I. F. S. s. r. o. Dodala také, že splnila ohlašovací povinnost podle § 87 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Na podporu svých tvrzení předložila smlouvu o poskytování příhraničních služeb ze dne 1. 1. 2017 mezi společnostmi O. a V., objednávku služeb podle této smlouvy, pracovní smlouvu žalobkyně se společností O. včetně dodatku, informaci o vysílání k plnění úkolů vyplývajících z pracovní smlouvy, osvědčení týkající se předpisů v oblasti sociálního zabezpečení vydané Z. L. a vyjádření Evropské komise ze dne 31. 3. 2017. Jako svědky navrhla jednatele společností O. a V.. Žalobkyně dále dodala, že ačkoliv se nejedná o její případ, je poskytnutí pracovní síly za úplatu službou ve smyslu čl. 57 Smlouvy o fungování Evropské unie (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 10. 2. 2011, V. S. P. (X), B. V. C. sp. z. (X), O. I. S. sp. z. (X) v. M. v. S. Z. e. W., X, bod 27), přičemž článek 56 Smlouvy o fungování Evropské unie brání vnitrostátní úpravě podmínit poskytování služby podnikem usazeným v jiném členském státě vydáním pracovního povolení pro vyslané zaměstnance (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 9. 8. 1994, R. V. E. v. O. d. m. i., X, X, bod 26, rozsudek ze dne 21. 10. 2004, Komise Evropských společenství v. Lucemburské velkovévodství, X, X, bod 24, rozsudek ze dne 21. 9. 2006, Komise Evropských společenství v. Rakouská republika, X, X, bod 40). Žalobkyně uzavřela, že výjimka zakotvená v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti platí i pro „dodávku“ zaměstnanců, kteří se zapojili do provozu, byť to není případ žalobkyně, a proto navrhla, aby bylo řízení

zastaveno.

10. Orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 26. 8. 2017, č. j. X, uložil žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění, stanovil dobu, po níž žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců a uložil jí vycestovat do 10 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že považuje za prokázané, že v předmětném případě nedošlo k plnění závazků společností O. k odběrateli, ale řetězením smluv o poskytování služeb ke skrytému poskytnutí pracovní síly, neboť nebyla splněna podmínky přímého vyslání zaměstnance zaměstnavatelem usídleným v jiném členském státě k plnění služby nehmotného charakteru přímo u objednatele služby. O obcházení zákona ze strany žalobkyně dle orgánu I. stupně svědčí také to, že žalobkyně podepsala pracovní smlouvu v polštině a nevěděla, o jakou firmu se jedná. Dále byla žalobkyně přihlášena společností V. na Úřad práce, krajskou pobočku v Příbrami od 8. 5. 2017, ačkoliv vypověděla, že práci vykonávala od 1. 5. 2017. Na závěr orgán I. stupně poznamenal, že žalobkyně získala p. vízum typu X, které je vydáváno ve zjednodušeném systému pouze na základě žádosti cizince obsahující prohlášení p. zaměstnavatele o úmyslu svěřit mu práci. Toto vízum přitom žalobkyni opravňuje k práci na území P. republiky po dobu nepřesahující 6 měsíců v průběhu 12 po sobě jdoucích měsíců, pokud zaměstnavatel oznámil úmysl svěřit cizinci práci nebo mu vyřídil pracovní povolení. S přihlédnutím k délce porušení zákona orgán I. stupně zvolil délku vyhoštění při spodní hranici zákonného rozpětí. Pro úplnost orgán I. stupně dále ověřil, že vyhoštění žalobkyně není nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně.
11. Rozhodnutím ze dne 26. 8. 2017, č. j. X, orgán I. stupně uložil žalobkyni povinnost nahradit náklady spojené s řízením o správním vyhoštění ve výši 1 000 Kč do 14 dnů od právní moci rozhodnutí podle § 79 odst. 5 správního řádu, protože žalobkyně porušila § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.
12. Žalobkyně podala dne 30. 8. 2017 proti těmto rozhodnutím orgánu I. stupně odvolání. Namítla, že žalovaný v rozporu s § 63 odst. 3 správního řádu (pozn. soudu: § 68 odst. 3 správního řádu) neuvedl, proč v případě žalobkyně neaplikoval ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, a proč nepovažuje spolupráci mezi společnostmi O. a V. za poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Podle žalobkyně orgán I. stupně nepostupoval podle § 3 správního řádu, protože ve vztahu k posouzení charakteru spolupráce výše jmenovaných společností nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podmínka přímého vyslání, kterou orgán I. stupně odůvodňuje nesplnění podmínek pro poskytnutí služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie, podle žalobkyně neplyne ze žádného právního předpisu. Podle žalobkyně je argumentace orgánu I. stupně o obcházení zákona o zaměstnanosti pouhou domněnkou, neboť byla zaměstnankyní O., byla oprávněna k výkonu práce v P. republice, byla svým p. zaměstnavatelem vyslána v rámci přeshraničního poskytování služeb, přičemž podléhala jeho vedení a byla splněna ohlašovací povinnost podle § 87 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. K tomu dodala, že nebyla zaměstnankyní společností V. či E. s. r. o., které ji neúkolovaly ani nevyplácely mzdu. Na podporu svých tvrzení navrhla provést důkazy, které předložila orgánu I. stupně spolu s vyjádřením, a které dle jejího mínění orgán I. stupně dostatečně neposoudil a upřednostnil zjištění

z výsledku žalobkyně. Na závěr žalobkyně znovu poukázala na judikaturu Evropského soudního dvora, na kterou poukazovala ve svém vyjádření, s tím, že dle jejího názoru se v předmětné věci jedná o poskytnutí služby ve smyslu čl. 57 Smlouvy o fungování Evropské unie.

13. Žalovaný napadeným rozhodnutím (19. 1. 2018, č. j. X) zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí orgánu I. stupně o správním vyhoštění, neboť dospěl k závěru, že na základě dokumentů, které žalobkyně předložila, by se na první pohled mohlo zdát, že žalobkyně vykonávala pracovní činnost v souladu se zákonem. Při bližším zkoumání je ale zřejmé, že její činnost pod výjimku z povinnosti mít k zaměstnání vydáno korespondující povolení podřadit nelze. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně uzavřela pracovní smlouvu v polštině, které nerozumí a nezná ani název p. zaměstnavatele, a uzavřela ji na U., přičemž jí byla slíbena práce v Č. r., kam také přímo z U. přicestovala. Smlouva a její dodatky proto dle žalovaného měly zlegalizovat její práci v České republice. O tom dle žalovaného mimo jiné svědčí to, že žalobkyně měla s p. zaměstnavatelem uzavřenu smlouvu na dobu neurčitou a dodatek, týkající se místa výkonu práce v České republice, nebyl do budoucna jakkoliv časově omezen. Za zásadní žalovaný považuje, že žalobkyně na území P. nepobývala ani nepracovala, a tudíž P. není jiným členským státem ve smyslu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, ve kterém by obvykle pracovala, a kam by se po splnění svého úkolu vrátila. Z její výpovědi nadto nevyplývá, že by byla řízena a kontrolována p. zaměstnavatelem, neboť práci jí přidělila U., kterou střídala na pracovní pozici, a kontrolovali ji neznámý muž a žena. Žalovaný na základě těchto zjištění uzavřel, že žalobkyně prostřednictvím zmíněných dokumentů obcházela ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, ačkoliv ve skutečnosti šlo o příhraniční poskytnutí služby agentury práce spočívající v poskytnutí pracovní síly, nebo o vnitrostátní zaměstnávání cizinců bez povolení k zaměstnání platného na území Č. r.. K tomu dodal, že pronájem pracovní síly není službou ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady č. X. Agenturnímu zaměstnávání se věnuje směrnice Evropského parlamentu a Rady č. X, která však žádná ustanovení o příhraničním působení neobsahuje a omezuje se na ochranu zaměstnanců. Příhraniční poskytování služeb agentury práce podle § 14 odst. 4 zákona o zaměstnanosti přitom neznamena, že by v jeho rámci bylo možné uskutečnit pronájem pracovní síly v režimu ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Žalovaný na závěr uvedl, že nepovažuje za důvodné námitky žalobkyně, neboť skutkový stav byl dle žalovaného zjištěn dostatečně a možnost návratu žalobkyně do země původu byla zjištěna závazným stanoviskem Ministerstva vnitra (ze dne 5. 6. 2017, ev. č. X) konstatujícím, že L. oblast, kde žalobkyně na U. žije, je bezpečná a plně pod kontrolou u. vlády. Žalovaný rovněž v předcházejícím řízení nezjistil žádná pochybení, která by způsobovala nezákonnost rozhodnutí orgánu I. stupně.
14. Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 1. 2018, č. j. X, potvrdil rozhodnutí orgánu I. stupně ze dne 26. 8. 2017, č. j. X, jímž byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady spojené s řízením o správním vyhoštění ve výši 1 000 Kč do 14 dnů od právní moci rozhodnutí podle § 79 odst. 5 správního řádu, protože žalobkyně porušila § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

Soud postupoval podle následně uvedené právní úpravy:

15. Podle § 98 odst. k) zákona o zaměstnanosti „[p]ovolení k zaměstnání, zaměstnanecká

karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území Č. r. v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie“.

16. Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.).
17. Soud v předmětné věci rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.
18. Soud předně konstatuje, že argumentace žalobkyně o velkém počtu procesních nedostatků a její odkaz na podané odvolání nejsou řádnými žalobními námitkami ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je na žalobkyni, aby v podané žalobě jasným a konkrétním způsobem popsala, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Neurčitá argumentace o procesních pochybeních, jakož i prostý odkaz na argumentaci v podaném odvolání těmito požadavkům neodpovídají, a proto se jimi soud nezabýval.
19. Soud se však zabýval námitkou žalobkyně, že byla vyslána svým p. zaměstnavatelem na základě smlouvy o poskytování služeb za účelem plnění zakázky pro společnost V., a proto byla oprávněna k výkonu práce na území Č. r. ve smyslu ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti.
20. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně na U. podepsala pracovní smlouvu v p. se společností O. (jejíž název si žalobkyně nepamatovala), konkrétně panem V. (jehož příjmení žalobkyně nezná), který žalobkyni slíbil práci uklízečky v Č. r.. Žalobkyně na území Č. r. přicestovala přímo z U., a to do P., kde přespala na ubytovně a následně se setkala s panem V., který ji odvezl do K. n. V.. Zde ji jiná U. ukázala, co bude dělat a odjela s panem V.. Její práci kontrolovali neznámý muž a žena. Za práci měla žalobkyně slíbenou mzdu 75 Kč za hodinu, ale pan V. jí doposud vyplatil pouze dvě zálohy ve výši 2 000 Kč. Žalobkyně také uvedla, že zdravotní pojištění za ni zaměstnavatel platí, protože jí je strháváno z výplaty 1 300 Kč měsíčně. Při pobytové kontrole konané dne 25. 5. 2017 v závodu společnosti I. E. s. r. o. orgán I. stupně zjistil, že žalobkyně pracuje na lince prádelny jako dělnice. Žalobkyně na podporu svého tvrzení o vyslání k výkonu práce v Č. r. p. zaměstnavatelem ve správním řízení předložila pracovní smlouvu včetně dodatku, informaci o vyslání k plnění úkolů vyplývajících z pracovní smlouvy, osvědčení týkající se předpisů v oblasti sociálního zabezpečení vydané Z. L. a vyjádření Evropské komise ze dne 31. 3. 2017.
21. Soud nepřisvědčil tvrzení žalobkyně, že z předložených dokumentů je zřejmé, že byla vyslána k plnění úkolů na území Č. r. svým p. zaměstnavatelem (O.). Shodně se správními orgány dovodil, že uvedené smluvní dokumenty měly legalizovat faktický pronájem pracovní síly, neboť žalobkyně již při uzavírání pracovní smlouvy měla příslibeno, že bude práci vykonávat v Č. r. (kam také přímo z U. přicestovala), přičemž jak správně podotkl žalovaný, doba výkonu práce žalobkyně na území Č. r. nebyla nijak specifikována, a tedy nebylo možné se domnívat, že se žalobkyně po ukončení dočasného přidělení vrátí k výkonu práce v P. r., kde nikdy nepracovala. V tomto ohledu soud poukazuje na právní názor Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS), který v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. X, konstatoval, že „dospěl

s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematiku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. X a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území Č. r. jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území Č. r. vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území Č. r. jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do Č. r. jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.“ Soud v intencích názoru Nejvyššího správního soudu konstatuje, že v předmětné věci správní orgány z výpovědi žalobkyně zjistily skutečný charakter její činnosti na území Č. r., který ani na základě žalobkyně dodatečně předložených dokumentů nelze chápat jako přeshraniční vyslání zaměstnance zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie k plnění pracovních úkolů (provedení zakázky), protože ze smluvních dokumentů neplyne časové omezení výkonu práce žalobkyně na území Č. r.. Námitka žalobkyně tedy není důvodná.

22. Soud dále k poukazu žalobkyně na vyjádření Evropské komise poznamenává, že toto vyjádření neobsahuje žádnou úvahu ani neoznačuje rozhodnutí Evropského soudního dvora, na základě kterých dovozuje své závěry. V rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. X NSS uvedl, že Soudní dvůr v rozsudku ze dne 10. 2. 2011 ve spojených věcech C-307/09 až C-309/09, *Vicoplus*, za použití směrnice č. X definoval kritéria umožňující určit, zda poskytovaná služba představuje poskytování pracovníků jako pracovní síly ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. c) směrnice č. X či zda se jedná o dočasné vyslání pracovníků do jiného členského státu za účelem provedení prací v rámci poskytování služeb jejich zaměstnavatelem ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. X, a dospěl k závěru, že pro poskytování pracovní síly je charakteristická okolnost, že vyslání pracovníka do hostitelského členského státu představuje samotný předmět poskytování služeb a že vyslaný pracovník plní své úkoly pod dohledem a vedením podniku, který jej využívá (rozsudek *Vicoplus*, bod 51). V citovaném rozsudku Soudní dvůr dospěl k závěru, že s ohledem na zvláštní povahu služby spočívající v poskytování pracovní síly, která může mít značný dopad na pracovní trh členského státu, v němž sídlí strana, pro kterou jsou služby určeny, jsou členské státy oprávněny podříditi takové vysílání pracovníků požadavku získání pracovního povolení (rozsudek *V.*, body 28, 29 a 41). Své závěry dále upřesnil v rozsudku ze dne 11. 9. 2014 ve věci X, *E. E.*, když dovodil, že paušální požadavek na získání pracovního povolení pro cizince ve všech případech přeshraničního poskytování pracovní síly není přiměřený. Požadavek na získání pracovního povolení je odůvodněný naléhavým důvodem obecného zájmu na ochraně před narušováním pracovního trhu pouze v případě, že podnik usazený v jiném členském státě, který vysílá na jeho území pracovníky z třetího státu, využívá svobody poskytování služeb k jinému účelu než k poskytnutí dané služby, např.

- k zprostředkování zaměstnání, které přímo směřuje k začlenění pracovníků na pracovní trh hostitelského členského státu (rozsudek *E. E.*, body 51 a 52). Pracovníci, kteří vykonávají svou hlavní činnost v členském státě, kde je usazen podnik poskytující služby, a do hostitelského členského státu byli jako pracovní síla poskytnuti pouze dočasně a za účelem splnění konkrétní činnosti, neusilují o začlenění na pracovní trh, a nemohou tak pro tento trh představovat ohrožení (rozsudek *E. E.*, bod 57, ve spojení s body 122 a 127 stanoviska generálního advokáta Y. B. ve věci X, *E. E.*). V tomto ohledu pak soud opět poukazuje na názor Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. X, že pokud zcela absentuje dočasnost přeshraničního vyslání zaměstnance, který jinak konal práci u svého zaměstnavatele, ke kterému se po ukončení vyslání opět vrátí, nejedná se o dočasné vyslání ve smyslu judikatury Soudního dvora a žalobkyní předloženého vyjádření Evropské komise, ale faktické agenturní zaměstnávání, kde se výjimka podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti z povinnosti mít pro výkon práce na území České republiky příslušné pracovní povolení neuplatní.
23. Pro úplnost soud dodává, že žalobkyně spolu s rozhodnutím o správním vyhoštění napadla rovněž související rozhodnutí žalovaného, jímž potvrdil rozhodnutí orgánu I. stupně o povinnosti žalobkyně zaplatit paušální náhradu nákladů spojených s vedením správního řízení podle § 79 odst. 5 správního řádu, avšak ve vztahu k tomuto rozhodnutí žalovaného nevznesla žádnou námitku.
24. Soud výrokem pod bodem I. spojil řízení vedená pod sp. zn. X a sp. zn. X ke společnému projednání, protože usnesením ze dne 15. 3. 2018, č. j. X, podle § 39 odst. 2 s. ř. s. vyloučil rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2018, č. j. X k samostatnému projednání a usnesením žalobkyni vyzval k zaplacením soudního poplatku, avšak žalobkyně podáním ze dne 21. 3. 2018 soud upozornila, že podle rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2018, č. j. X, a ze dne 14. 2. 2018, č. j. X, žalovanému nic nebrání rozhodnout o náhradě nákladů spojených s řízením v rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž pokud tak z administrativních důvodů neučinil, není důvod projednávat žalobu směřující proti rozhodnutí o náhradě nákladů odděleně od žaloby směřující proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Kvůli souvislosti obou rozhodnutí také řízení o žalobě proti rozhodnutí o náhradě nákladů spojených s řízením nepodléhá poplatkové povinnosti podle § 11 odst. 1 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“). Soud na základě uvedených právních názorů Nejvyššího správního soudu podle § 39 odst. 1 s. ř. s. spojil obě řízení ke společnému projednání.
25. Soud dále výrokem pod bodem II. podle § 12 odst. 1 zákona o soudních poplatcích zrušil pro nesprávnost usnesení ze dne 19. 3. 2018, č. j. X.
26. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji výrokem pod bodem III. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. Soud výrokem pod bodem IV. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, protože žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. března 2018

Olga Stránská v. r.

soudkyně